

דחל מדחלת על כל העולם

הדוקטור והדוקטורית

דוקטורים זיליאם וכסדר ואוכנת אירלסון

כשסיפרתי לכם לפני חודש (הנשיא בן 62 והישראלית בת ה-36, העולם הזה סגור) על הרומן המפתיע בין שני הדוקטורים — ד"ר (אבל לא רופא) זיליאם וכסדר, הנשיא העולמי של בני-ברית, ויו"ר מועדון הנשיאים היהודיים בארצות-הברית, להלן צד א' — וד"ר אוכנת אירלסון, רופאה במחלקה הגינקולוגית ב-תל-השומר, להלן צד ב' — סליחה, או כשי-סיפרתי לכם עליהם, לא יכולתי לצרף תמונה משותפת של הזוג. משום שהד"ר צד א' היה בארץ, כשהוא מעורר סערות בקשר לוועידת בריסל, והד"ר צד ב' היתה ב-ארצות-הברית, כשהיא מסעירה את השלג במחלקי-הסקי שלה.

השבוע אני מתקנת את העוול. על חתונה אני לא יכולה עדיין לדווח השבוע לצערי, אבל מלבד זה — אם לשפוט לפי איך שד"ר צד א' לא סר מצידה של צד ב', נאוסף אותה כל הזמן בדארלינג פה ו-דארלינג שם — אז אוכל לעשות זאת בשמחה רבה, בעתיד הקרוב ביותר.

הגרופה

של

מני פאר

כשאמרם על חתיכה שהיא עושה עיניים, מתכחשים אתם יודעים למה. אבל לא אצל קרני ורדי, יודתו מזה שנתיים וחצי של מני פאר. קרני עושה עיניים של ממש. זאת אומרת, לא של ממש, אלא של פלסטיק. לאביה יש בית-חרושת מיוחד לעיניים תותבות — כך, יש גם עיניים תותבות, לא רק שיניים, למה זה מצחיק? —

מני פאר וקרני ורדי

ולעדשות מגע, ושם היא עושה מה שהיא עושה. קרני ומני נפגשו לראשונה בהצגת הבכורה של שברו את הכלים. היא עשתה לו שם עיניים — הפעם לא מפלסטיק, אלא אתם יודעים למה אני מתכוונת — וככה זה התחיל.

ומשם זה נמשך בכך שהם עברו, לפני שנה, לדירה משותפת. אבל חתונה עוד לא רואים מזה. לא בגלל חוסר רצון, אלא בגלל חוסר אפשרות. מני כהן וקרני גרושת.

אז אמנם אפשר לחיות גם ככה עד מאה ועשרים, אבל כנראה שמני רוצה בכל זאת סטאטוס פורמלי. טוב שהזדילו לאחי רונה את מחירי הנסיעה לקפריסין, אמר לי השבוע, חוש ועשה, בני.

שנה. יאיר כמעט מת מצחוק. אחרי השיחורר, היו העניינים פחות מצחיקים. כשישב, היתה רותי באה כל הזמן לבקר אותו, למרות שיצאה כמו בן עם כל מיני אחרים. ברגע שיצא, חזרה אליו.

מה שלא מצא כל-כך חן בעיני ההו-רים, בשעתו, כשיאיר נעצר והדבר התי-פרסם, עשתה אמה של רותי, "אוי", גדול — ונפלה מתעלפת. זה היה כלום לעומת מה שהיא עשתה עכשיו, כשהיא שמעה שרותי חזרה ליאיר.

וכך, אתם מבינים, נוצרה כאן דילמה קטנה. ובין האהבה מכאן והלחץ משם, הקטנה החלה נשחקת, והחליטה לבי-רוח קצת. אלא שבריוחה, לצערנו, כמעט אף פעם לא פותרת בעיות מסוג זה.

טיול שמח -

או

מנוסה

עצובה ?

רותי בקרמן היתה אחת החתיכות הנאות בארץ. למה אני אומרת היתה? למה מיום רביעי השבוע היא כבר לא בארץ. היא יצאה לטיול קטן בעולם, וכנראה תלך לגור קצת אצל אחיה, ב-ברזיל.

לכאורה, אין בזה כלום. למה לא? יש לה אבא עשיר, קבלן וסוחר קרקעות ידוע, והיא בהחלט יכולה להרשות לי-עצמה לטייל. הצרה היא, שלרותי יש עכשיו חשק לטייל כמו שלי יש חשק לרקוד. מה שרותי עשתה, זה בעצם להימלט. מעצמה, מאהבתה, ומכל הי-טרנדיה.

הצרה התחילה לפני חודשיים, כש-יאיר קולטון השתחרר מבית-הסוהר. מאחר שהוא ישב שנתיים ב-"מעשיהו", סביר להניח שאולי כבר אינכם זוכרים בדיוק מיהו ומתו. אז — יאיר היה אחד מענפי השעשועים הידועים של תל-אביב. ובנוסף, גם החבר של רותי. וכבר דובר ביניהם על חתונה, וכל שאר הי-דברים מסוג זה.

זה היה לפני שנתיים וחצי. ואז, בעקי-בות הלשנה, יאיר נעצר. תפסו אותו, לא עלינו, עם 18 וחצי קילו חשיש. ולפני שנתיים וחצי, תאמינו לי, זה היה הר-בה. הרבה חשיש והרבה כסף. הוא קיבל חמש שנים (ברוטו), ועכשיו הש-תחרר, כמו שאמרת. וכשיברתי אותו השבוע, אני מוכרחה לציין שמצאתי ל-פני נפש הרבה יותר מבורת.

"הפשע לא משתלם", הוא סיפר לי בטון של אחד שגילה אמת חדשה. "שם, בבית-הסוהר, לומדים להעריך את זה. התענוג עלה לי 150 אלף ל"י בעורכי-דין, הפסד סחורת, ואובדן המכונית שלי. אבל זה כלום. אפילו בשביל להרווח 350 אלף ל"י במכה אחת — לא כדאי לעשות את זה. הרסתי לי את השם מי-בחינה חברתית. זה היה התיק הראשון שלי — ואני מקווה שזה יהיה גם הי-אחרון."

לא השייבה היתה רק עצב ושחור. היו גם צדדים עליונים לחיים ב-"מע-שיהו", כמו, למשל, כשמי-הכנסה שלח לו לשם שומה על 30 אלף ל"י לכל

חתונת הסיר והמיכסה

נכשלו — בקליעה לסל של אלוף הקליעות. איך היא עשתה את זה? נורא פשוט, מה זאת אומרת: "כל סיר צריך שיהיה לו את המיכסה שלו", היא מסבירה לי. "הוא בחור כזה מתוק, שאי אפשר שלא לתפוס אותו. פשוט ההאבנו". נורא פשוט. הם הכירו לפני שלוש שנים, דרך חבר של רונתי, והמשיכו את הרומן בקורס פודנציה, כשטל חזר לארצות-הברית כדי למלא שם את שירותו הצבאי. כשהקורס פודנציה לא הספיקה, קמה רונתי, מיד

"אין לי זמן. אין לי זמן. את מוכרחה לסלוח לי. אין לי זמן. כל היום רצתי להשיג מקומות בבתי-מלון לאיזה עשרים אורחים שבאו מחו"ל. ביליה אני צריך לשחק בדרכי הפועל-מכבי בחצי הגמר על גביע המדינה. ומחר אני מוכרחה להתחתן. אין לי זמן, בחייך."

כך התחילו הסתיים הראיון שלי, ביום שני השבוע, עם טל ברודי, כוכב הכדור-סל החתיך, הגבוה, והאמריקאי, ששובלים של חתיכות השתרכו אחריו מאז עלה ארצה.

רונתי פאר וטל ברודי

אחרי שהשתחררה מצה"ל, וקפצה אליו לאמריקה לביקור, ועכשיו יש לנו חתונה. ויש לה עוד עובדה היסטורית קטנה: שהיא רוצה להעמיד על דיוקה: "הוא היה חוזר לארץ גם בלעדיו. הוא פשוט אוהב את הארץ". נו, מי לא?

באנחה כבדה נאלצתי לוותר לאיש העסוק, ולתפוס את זאת שמחר הוא היה מוכרח ללכת להתחתן איתה. רונתי לוי, 21 וחצי, בתו שהתרחזרת ותמקטימה של סוחר סקסטיל תל-אביבי, הצליחה במקום שעשרות חתיכות אחרות

חנו לה רק שאש, אהבה וארצנו הקטנטונת

הייתם באירמה להיזום? לא האורייגניות. זאת של פשול, בקולנוע דקל. יופי. זוכרים את השוטר ההונגרי שם? לא זוכרים? לא חשוב. גם כך יופי. אז זהו בעלה המיועד של גליה ארקיין — מרטין גילת. לידעתכם.

"תמיד יצא לי לעמוד בפני הברירה, לבחור בין אהבה וכסף — ותמיד בחרתי באהבה. גם השעם ככה". זאת, כמו אוזנו, שמעתי מפיה של גליה. שכה אחיה. הברירה שלה הפעם, מסתבר, היתה בין דני הסלרף, בנו של אחד מבעלי בנק דיסקונט (הצד של הכסף) לבין מרטין (הצד של האהבה). "בחרתי בשני", אומרת גליה.

זה שמרטין איננו כסף, זה מעל לכל ויכוח. אף אחד לא חשב בו מעולם בכך. זה שהוא האהבה הגדולה — נראה להיות היום גם מעל לכל ויכוח. אבל בוערת, אפילו. הוא בן 24 (גליה 30), יפה-תואר, כזה אחד עם עור שזוף ועיניים תכלת, אם אתם יכולים לתאר לכם את התוצאה. "ברגע שאקבל את הגט — נתחתן", אומרת גליה.

הגט, את שכתתם, הוא מבעלה הצרפתי. "מתנהלים עוד משפטים", מספרת גליה, העובדת כיום כאחראית לתלבושות בחצונת של פשול. "הבן כבר אצלי, אבל הבת עוד לא". היא הכירה את מרטין כשהיתה עם יהורם גלון — זוכרים שהיא היתה חברה שלו? — בהסרת הפרציה הגדולה. מרטין שיחק שם בתפקיד השבוי הבריון. הרומן הגדול עם יהורם נגמר, וכשהיא חזרה לפני שלושה חודשים מצרפת, החל הרומן הגדול עם מרטין. "כל מה שאני רוצה — זה אהבה, ושמש, ואת הארץ". אני יודעת שלא תאמינו, אבל היא אמרה לי את זה. שכה אחיה.